

عنوان مقاله:

اثرات دگرآسیبی عصاره برگ و پوست کهور پاکستانی (*Prosopis juliflora*) بر خصوصیات سبز شدن دو گونه مرتعی *Taverniera spartea* و *Pennisetum divisum*

محل انتشار:

مجله تحقیقات مرتع و بیابان ایران، دوره 28، شماره 4 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

مریم مصلحی - هیات علمی مرکز تحقیقات کشاورزی و منابع طبیعی هرمزگان

اکرم احمدی - استادیار پژوهش، بخش تحقیقات منابع طبیعی، مرکز تحقیقات کشاورزی و منابع طبیعی استان گلستان، سازمان تحقیقات، آموزش و ترویج کشاورزی،

سید موسی صادقی - موسسه تحقیقات جنگلها و مراتع کشور، بخش تحقیقات جنگل

مجید حسنی - استادیار پژوهش موسسه تحقیقات جنگلها و مراتع کشور، سازمان تحقیقات، آموزش و ترویج کشاورزی، تهران، ایران

الهام قادری - دانشجوی کارشناسی ارشد علوم و مهندسی مرتع، دانشکده منابع طبیعی، دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

هدف از این تحقیق بررسی مقایسه اثرات ریشه و برگ کهور پاکستانی (*Prosopis juliflora* (Sw) DC) در غلظت‌های مختلف بر درصد سبز شدن، شاخص بنیه بذر، طول ریشه‌چه و ساقه‌چه دو گونه مرتعی لاتی (*Taverniera spartea* (Burm. f.) DC) و ریش‌پری شن‌دوست (*Pennisetum divisum* (Forssk. ex J. F. Gmel.) Henrard) در استان هرمزگان است. پس از پودر نمودن برگ و پوست ساقه کهور پاکستانی و مخلوط کردن آن با خاک فضای باز رویشگاه کهور پاکستانی (۰، ۲۰، ۴۰، ۶۰ و ۸۰ گرم از هر اندام در هر کیلوگرم خاک)، ۱۵ عدد بذر دو گونه ریش‌پری شن‌دوست و لاتی با ۴ تکرار در خاک مورد نظر کشت و متغیرهای مورد نظر ثبت و با استفاده از آنالیز آماری GLM تجزیه و تحلیل شد. نتایج نشان داد شاخص بنیه بذر، طول ریشه‌چه و ساقه‌چه گونه لاتی در خاک آغشته به پوست با مقادیر ۷۷/۱۰، ۴۷/۳ و ۶۳/۳ سانتی‌متر و در گونه ریش‌پری شن‌دوست با مقادیر ۷/۵، ۳۶/۴ و ۱۵/۴ سانتی‌متر بیشتر از مقادیر آن‌ها در برگ بود. همچنین شاخص بنیه بذر و طول ساقه‌چه در گونه لاتی و شاخص بنیه بذر، طول ساقه‌چه در هر دو گونه و طول ریشه‌چه در گونه ریش‌پری شن‌دوست دارد. همچنین درصد سبز شدن در گونه ریش‌پری شن‌دوست در تیمار شاهد (۳۳/۱۸ درصد) بیشترین مقدار را داشت. نتایج تحقیق نشان داد کهور پاکستانی دارای اثرات بازدارندگی بر گونه‌های مرتعی است بنابراین انتخاب این گونه برای جنگل‌کاری در نواحی بیابانی، بایستی با حساسیت بیشتری انجام پذیرد و استفاده از گونه‌های بومی کنار، کهور و مغیر در اولویت قرار گیرد.

کلمات کلیدی:

پوشش کف، گونه‌های بومی، گونه مهاجم، استان هرمزگان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1628203>

